

Copyright ©2017 Uitgeverij Dyslexion, Deventer
Omslagontwerp Angus Konkell, Sunny Afternoon Publ. Grp
Opmaak Juan Houter, Sunny Afternoon Publ. Grp

ISBN 978-94-6324-210-3

NUR 283

Papier Houtvrij Romandruk met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Instituut Kind in Beeld

© 2008 Marion van de Coolwijk

Omslagafbeelding: Peter van Duuren

Dit boek is gebaseerd op de 1e druk 2016

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

Marion van de Coolwijk

MZZLmeiden
geheimen

δ

Wie zijn de MZZLmeiden?

Joan van den Meulendijck is de enige, geadopteerde, dochter van het welgestelde echtpaar Jennifer en Thomas van den Meulendijck, dat niet vaak thuis is.

De huishoudster **Hilke** is als een moeder voor haar.

Joan heeft en krijgt alles wat haar hartje begeert.

Met haar tot in de puntjes verzorgde uiterlijk

en vlotte babbel windt ze iedereen om haar vinger.

Joan weet niet beter dan dat de wereld van haar is.

Ze date met **Brent**, een castingdirector

die in Londen woont.

Hanna Verduin is al op jonge leeftijd geadopteerd door het eenvoudige, maar hechte arbeidersgezin Verduin.

Hanna is leergierig, behulpzaam en geïnteresseerd

in mensen, maar ook wat verlegen. Hanna loopt niet

in zeven sloten tegelijk, maar valt wel steeds op de

verkeerde jongens. Op dit moment gaat ze met **Marc**,

een student uit Leiden die ze op wintersport heeft ontmoet.

Tanja Couperus is opgegroeid in een weeshuis.

Haar hele leven heeft ze moeten knokken

voor haar eigen plekje en dat heeft haar gehard.

Ze weet wat ze wil, zegt wat ze denkt en laat zich door

niets of niemand van de wijs brengen.

Tanja is impulsief, maar goudeerlijk. Ze woont in Londen

bij haar vader **Parrot**, de leadzanger van **The Jeans**.

Zelf zingt ze ook en in Engeland is ze

al aardig beroemd aan het worden.

Haar relatie met **Danny**, die in Nice woont, is hecht.

Hoe het begon

Vlak voor hun zestiende verjaardag krijgen de drie meiden een officiële brief van een notaris:

of ze op hun geboortedag bij hem op kantoor willen

verschijnen. In de wachtkamer van de notaris zien ze elkaar voor het eerst.

De ontmoeting verloopt niet geheel gladjes.

Groot is hun verbazing als blijkt dat ze een drieling zijn. Hun overleden moeder Christa Couperus heeft zeventien jaar geleden een verschrikkelijke keuze moeten maken: voorgoed afscheid nemen van haar grote liefde John, Engelsman, zanger, gitarist en vrijbuiters, met wie ze maandenlang door Europa trok.

De man op wie ze als achttienjarig meisje verliefd is geworden en voor wie ze haar familie en verleden in de steek heeft gelaten. Voor zijn grote wens, een platencontract, moest ze hem uiteindelijk loslaten.

Ze kon en wilde zijn carrière niet in de weg staan en vluchtte met een leugen terug naar Amsterdam.

Dat ze zwanger was van een drieling, merkte ze pas later.

Er was geen weg meer terug!

De drie meisjes werden op 7 mei geboren en Christa kreeg haar leven weer op de rails.

Tot het noodlot anderhalf jaar later toesloeg.

Een autoongeluk verwoestte haar organen. Vlak voor ze stierf, schreef Christa een brief aan haar drie dochters en gaf toestemming voor gescheiden adoptie.

De baby's Joan, Hanna en Tanja verbleven de eerste tijd in een weeshuis, maar al snel werd Joan geadopteerd door een rijk, kinderloos echtpaar.

Ook Hanna mocht al snel mee met haar nieuwe ouders.

Tanja zorgde er met haar recalcitrante gedrag voor dat niemand haar wilde adopteren en bleef in het tehuis wonen.

Na een spannende zoektocht komen ze erachter dat hun vader John Tana heet en de leadzanger is van de wereldbekende popgroep The Jeans.

Zijn bijnaam is Parrot. Hij neemt de meiden liefdevol op en ze maken kennis met zijn zoon Mike, tevens de manager van Parrot. Tanja verlaat het weeshuis

en gaat bij haar vader en Mike in Londen wonen.
Hanna en Joan betrekken samen een woning
in het centrum van Amsterdam.

Superzus

‘Hanna! Hanna! Hanna!’ De schelle kinderstem van Bram verbrak de stilte in de straat.

Hanna draaide zich om en twee armpjes klampten zich aan haar vast.

‘Hé broertje,’ riep Hanna en ze tilde Bram op. ‘Kom je net uit school?’

Bram knikte. ‘Ik was in de bouwhoek, met de blokken.’

‘Echt?’ Hanna zette haar broertje neer en klopte haar jas af. ‘Wat heb je gebouwd?’

‘Een stad.’ Bram spreidde zijn armen. ‘Met flats en een kerk en een garage. En Joey gooide de toren om.’

Hanna pakte de huissleutel uit haar jaszak.

‘Zullen we naar binnen gaan? Het is koud buiten.’

Bram trappelde ongeduldig. ‘Blijf je logeren?’ Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb geen pyjama bij me.’

Ze duwde de sleutel in het slot van haar ouderlijk huis.

‘Ik woon nu toch in een ander huis?’

‘Zullen we spelen?’ Bram keek zijn grote zus verwachtingsvol aan. ‘Ik heb nieuwe autootjes.’

Hanna duwde de deur open en stapte naar binnen. ‘We zien wel, goed? Misschien eventjes.’

Bram wurmde zich onder haar arm door en schopte zijn schoenen uit. Zijn jas belandde op de grond.

‘Hé, hang die eens op!’

‘Je bent mijn moeder niet!’ Bram rende de keuken in.

‘Mama, mama, Hanna is er!’

Hanna trok haar jas uit en raapte Brams jas op.

Met haar voeten schoof ze zijn schoenen onder de kapstok.

Ze zuchtte. Het voelde tegenstrijdig. Nu ze met Joan samen in één huis woonde in het centrum van Amsterdam miste ze de gezellige drukte van thuis. De gesprekken met haar moeder, de knuffels van haar vader,

het gekibbel met haar veertienjarige zus Kim over kleding, make-up en vriendjes, haar dertienjarige broer Thijs die zich overal druk om maakte, en natuurlijk Bram die zo graag met haar speelde.

Ze kwam daarom nog regelmatig langs bij haar ouders. Uit school een kopje thee drinken of 's avonds een keertje meeeten. Ze verheugde zich op de bezoeken, maar was tegelijkertijd blij als ze weer terug naar haar eigen huis ging. Vandaag had ze een verkort lesrooster gehad en omdat Joan uit school naar haar vriendin ging, had ze besloten om naar haar ouders te fietsen. Hanna wist dat haar moeder het gezellig vond als ze langskwam.

‘Hoi!’ Kim stormde de trap af en rende door naar de woonkamer.

Hanna glimlachte. Lekker enthousiaste ontvangst.

Ze was het gewend. Kim had alleen maar aandacht voor zichzelf. Volgens haar moeder was het de leeftijd, maar Hanna kon zich niet herinneren dat ze zo egocentrisch was geweest op haar veertiende. En trouwens, Kim was altijd al op zichzelf geweest.

Ze scheidden twee jaar, maar Hanna was nooit echt close met haar zus geweest. Op de een of andere manier kregen ze altijd ruzie. Kim was fel en gericht op haar eigen gewin. Alles moest altijd gaan zoals zij het wilde.

Hanna kon daar niet goed mee omgaan. Ze cijferde zichzelf eerder weg dan dat ze over iemand heen liep. Wat dat betreft leek ze op haar moeder. Die wilde ook liever de vrede bewaren dan dat ze de strijd aanging.

Kim wist dit heel goed uit te spelen. Nu Hanna niet meer thuis woonde, stond haar moeder er alleen voor.

Hanna liep de keuken in en begroette haar moeder, die net kokend water in de theepot schonk. ‘Hoi, mam!’

Ze gaf haar moeder een kus, pakte vier theeglazen uit de kast en liep de woonkamer in, waar Kim met opgetrokken benen op de bank zat.

‘Ik wil met honing,’ riep Kim.

Ze richtte de afstandsbediening op de televisie.

Het beeld sprong aan en de kamer vulde zich met muzieklanken.

‘Nu even niet, Kim,’ riep haar moeder. ‘Hanna is er.’

‘Ja, nou en? Mag er dan geen muziek op of zo?’

Hanna zag dat haar moeder aarzelde.

‘Ik vind het niet zo gezellig met de televisie aan, Kim.’

Hanna zette de theeglazen op de kleine salontafel.

‘Doe maar uit.’

Met een boos gebaar drukte Kim de televisie uit.

‘Ik mag ook nooit wat.’

Hanna reageerde niet. Ze wist uit ervaring dat het dan alleen maar erger zou worden. Het beste was om de aandacht af te leiden.

‘Hoe gaatie op school?’ vroeg ze. ‘Lukt het een beetje met Duits?’

Kim slaakte een theatrale kreet. ‘Ooo, moet dat echt?’

Ze ging languit op de bank liggen. ‘Dat doe je expres, hè?’

‘Wat?’ Hanna keek naar de bank, waar nog net een klein strookje beschikbaar was voor haar.

‘Over school beginnen,’ riep Kim. ‘Je weet dat ik Duits haat. Dat jij nou zo goed bent.’

Hanna besloot op de stoel tegenover de bank te gaan zitten.

‘Ik ben gewoon geïnteresseerd in je,’ antwoordde ze.

‘In mijn mislukkingen zul je bedoelen.’ Hanna zweeg.

‘Geen ruzie maken, meiden.’ Mevrouw Verduin zette de theepot op tafel. ‘Schuif eens op.’

Kim trok haar benen in, maar bleef liggen.

‘Zijn er geen koekjes?’

Heel even keken Hanna en haar moeder elkaar aan.

‘In de voorraadkast,’ antwoordde haar moeder terwijl ze ging zitten. ‘Kun jij die even pakken, Bram? Koekjes!’

Als door een wesp gestoken sprong Bram van de grond op en stoomde naar de gang.

‘Hoe gaat het op school?’ vroeg haar moeder.
‘Goed.’ Hanna knikte. ‘Een acht voor Latijn en een zeven voor wiskunde.’
‘Dat is mooi. En verder?’ Haar moeder boog voorover en schonk de theeglazen vol. ‘Red je het een beetje met je schoolwerk nu je bij Joan woont?’
‘Ja, hoor. Het is lekker rustig thuis, ik hou zelfs nog tijd over. Gisteren heb ik mijn scriptie afgemaakt en dat boek voor Frans uitgelezen.’
‘Saai dus,’ klonk het vanaf de bank.
‘Helemaal niet,’ reageerde Hanna. ‘Ik ben juist blij dat ik bij Joan ben gaan wonen.’ Ze zag het gezicht van haar moeder betrekken.
‘Ik mis jullie natuurlijk verschrikkelijk, maar het is hier altijd wat...’ Ze aarzelde. ‘...rumoeriger,’ zei ze toen. Bram kwam de kamer in met een doos koekjes onder zijn arm. ‘Deze, mam?’ Zijn moeder knikte.
‘Geef maar aan mij,’ zei Kim. Ze pakte de doos aan van Bram en bekeek het etiket. ‘Gadver, dit zijn biscuitjes.’ Ze trok een vies gezicht.
‘Hadden ze geen chocoladekoeken meer?’
Haar uitdagende blik maakte Hanna boos.
‘Doe niet zo nega, Kim. Wees blij dat er koekjes zijn.’ Kim gaf de doos aan Bram. ‘Hier, neem jij maar. Ik hoef niet.’
Haar moeder wenkte Bram en wees naar de kast.
‘Pak de koektrommel maar, Bram. Dan doen we de koekjes daarin.’ Terwijl Bram naar de kast liep, keek ze naar Kim.
‘Kan het wat vrolijker?’
‘Ik b n vrolijk.’
Hanna zag dat haar moeder zich opgelaten voelde.
‘Als dit vrolijk is,’ zei ze, ‘dan vraag ik me af hoe je bent als je chagrijnig bent.’
‘Laat me nou maar, ja!’ Kim stond op en wilde weglopen.
‘Zitten blijven!’ Hanna schrok van haar eigen stem.
‘Je gedraagt je als een klein kind. Bram is

met zijn vijf jaar nog verstandiger.'

'En bedankt!' Kim stapte over de benen van haar moeder heen, maar Hanna stond op en greep haar arm.

'Kim, wat is er nou?' Ze probeerde vriendelijker te klinken.

'Niets!' Kim trok haar arm los en keek strak voor zich uit.

'Kom zitten.' Terwijl haar moeder opschoof, duwde Hanna haar zus terug en ging naast haar zitten.

'Er is niets,' herhaalde Kim en ze sloeg haar armen over elkaar en bleef op het randje van de bank zitten, alsof ze zo wilde weglopen.

'Duits?' Hanna waagde de gok.

'Duits, wiskunde, Frans, Engels, techniek, geschiedenis, bijna alles gaat klote.' Kim hijgde. 'Zo, nu weet je het.

School sucks!'

Hanna keek naar haar moeder, maar die zweeg.

Aan haar blik te zien was ze op de hoogte van Kims slechte schoolprestaties. 'Wat rot voor je,' zei ze zacht.

Ze had zelf niet zo veel ervaring met slechte cijfers, maar kon zich wel voorstellen hoe Kim zich voelde.

Ooit had ze in de derde een 5,3 gehaald

voor aardrijkskunde. Het moment dat ze haar proefwerk terugkreeg en het rode cijfer boven aan het papier zag staan, stond in haar geheugen gebrand.

Hoe erg moest het zijn als dit je regelmatig overkwam?

'Ja.' Kim beet op haar lip. 'Als het zo doorgaat, blijf ik zitten.'

Hanna zag haar moeder knikken. 'Hoe kan dat nou?'

Ze wist dat het knullig klonk,

maar ze kon zo snel niets anders bedenken.

Kim keek op. 'Dat weet je best.' Haar stem klonk verwijtend. 'Er is niemand meer die mij helpt.

Papa werkt en mama heeft het te druk met Bram.'

Ze keek naar Hanna. 'Het is allemaal jouw schuld.

Jij bent weggegaan en hebt geen tijd meer om me met mijn huiswerk te helpen.'

'Dat is niet eerlijk, Kim,' zei Hanna. 'Ik wil je best helpen,